

Arne Melchior (CD):

Jeg beklager meget, hvis mit indlæg før, som så venligt blev påhørt i stilhed, får det til at se sådan ud, som nu hr. Jens Peter Jensen gerne ville dreje det hen til, at jeg netop ville sætte fokus på en sag, som jeg gerne ville have dysset ned, og jeg kan godt se, at nogen måske vil hævde, at jeg selv eller mit parti har villet stille sig i fokus. Derfor indbyder jeg også pressen til at undlade at omtale mit indlæg. Det er der intet behov for, men gud ske lov har pressen jo selv afgørelsen. Jeg kan kun henstille og tilbyde.

Må jeg sige til hr. Knud Lind, at det bibelcitater, som jeg forleden dag bragte korrekt, bragte han i dag forkert – jeg ser, at den tidligere kirkeminister nikker – men jeg skal ikke tage tingets tid med at citere det korrekt.

Hr. Knud Lind siger, at man ville gerne have undladt at nævne navne, men man kunne ikke. Det må jeg nok sige. Hvad skulle have hindret fremskridtspartiet i at lade tre navne passere, som er gået den vanskelige gang gennem fremmedpolitiet? Arbejder man lidt med den slags sager, ved man, at de kan deres ting derinde, og de er ikke nemme at lege skjul med. Det har passeret fremmedpolitiet og justitsministeriet, og samtlige andre partier i denne sal har kunnet godkende det. Så kunne fremskridtspartiet udmærket i betænkningen have sagt: der er tre personer, som vi normalt ikke ville have godkendt, og vi vil gerne ved lejlighed i udvalget eller i salen rejse en principiel debat om reglerne. Det var i fremskridtspartiets magt at holde de navne tilbage, og så skal man ikke komme her og sige: vi ville ikke, men vi kunne ikke andet. Det stemmer ikke.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg går ud fra, at hr. Arne Melchior ikke var her ved behandlingen af det foregående lovforslag om indfødsrets meddelelse, for så ville hr. Arne Melchior have mærket sig, at man dengang klandrede fremskridtspartiet. Man sagde: de har jo ikke fremsat noget ændringsforslag, og så kommer de pludselig med nogle generelle bemærkninger. Vi var ikke kommet med noget navn på det tidspunkt. Vi sagde bare, at vi ønskede ikke at gå med til det fremover.

Hr. Arne Melchior kom ikke så meget ind på det med det lukkede møde. Vi har da også overvejet spørgsmålet, men er kommet til den konklusion, at hvis vi her skulle gøre det, ville det være som at række fanden en lillefinger, for hvor skulle vi ende med de lukkede møder?

Wilhelm (VS):

VS er ikke repræsenteret i indfødsretsudvalget og har aldrig været det; vi kender derfor ikke de kriterier, udvalget og justitsministeriet i virkeligheden har udviklet, og som de løbende lægger til grund for stillingtagen til ansøgninger om indfødsret. Men jeg vil godt sige, at vi i forbindelse med det problem, der er dukket op her med fremskridtspartiets ændringsforslag, som vi selvfølgelig havde al mulig grund til at være forhåndsskeptiske over for, har forsøgt at blive informeret i hvert fald om disse konkrete sager, og det har kunnet lade sig gøre, det er vi faktisk blevet. Derunder har vi også fået kendskab til den måde, man arbejder på med hele dette problem, og den er vi faktisk yderst betænkelige ved. Det viser sig jo, at når folk ansøger om indfødsret, sker der en forhåndsforsortering i justitsministeriet, en sortering, som ingen i folketinget i virkeligheden får kendskab til. Hvis man mener, at det ligger ud over, hvad der sådan har været sædvane, er det rent ministerielt, at man sorterer ansøgere fra, til trods for at den kompetence alene tilkommer folketinget.

Dernæst har man en kategori, om hvilken man siger: dem er justitsministeriet ikke helt sikker på, lad os hellere forelægge indfødsretsudvalget dem, og da bruger man ganske enkelt indfødsretsudvalget som en indikator for, om der er flertal for disse folk eller ej. Og så sidder indfødsretsudvalget, så vidt vi kan se af de papirer, vi har fået, og afviser – det kan være lidt skævt, det er måske ikke helt repræsentativt – men for denne periode siden sidste indfødsretslov sidder man og afviser ud fra nogle kriterier, som aldrig har været drøftet her i salen, omkring en femtedel af de ansøgere, som justitsministeriet ikke har følt sig alt for sikker på – igen uden at folketinget i virkeligheden får kendskab til det.

Det er ikke særlig betryggende, det er faktisk en meget beklagelig procedure. Jeg vil sige, at vi måtte have protesteret voldsomt